

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

10. rész – Kérdések és viták

1920 nyarának közepén röppen fel a hír, hogy Pio atyát áthelyezik. Fenyegető tömeg gyűlik a San Giovanni Rotondo-i kolostor elé, a rendőrök pedig kénytelenek felkeresni az elöljárót, hogy legalább hozzátételre híreket kapjanak annak az embernek az állítólagos eltávolításáról, akit a népi képzelőerő máris szentnek tart. A felfegyverzett rendőrökkel tartanak néhányan az „utca emberei” közül is. Megnyugtadják őket, hogy a stigmatizált barát a kapucinusok kolostorában marad, ám a hívek többségét ez nem győzi meg. Első kézből, magától Pio atyától várják az információt, akit szerzetes családjának elöljárói arra kértek, hogy ne mutakozzon a nyilvánosság előtt.

A téren zúgolódás támad. Ellenséges kiáltások hallatszanak az Egyház és a nyugalom helyreállítását igyekvő rendfenntartó erők ellen. Sok a vizsályt szító fanatikus, akik siettetik az eseményeket. Kirobbannak az első tömegverekedések, és a rendőrök néhány jószándékú ember segítségével elkülönítik a lázítókat, de ezek nem adják meg magukat. A rendőrség parancsnoka a szerzetesektől kér segítséget. Úgy véli, elkerülhetetlen, hogy engedjenek a zarándokok nyomásának. Pio atya kijön a kolostorból, és a téren – a rendőrök, a szerzetesek, a legszelídebb hívek és más önkéntesek védelme alatt – megnyugtató híreket közöl jövőendő sorsát illetően. Sápadt, fáradt arckifejezése szenvedő. Szentségének már Puglia határain túl is híre ment, Gargano kietlen hegyfokát már távoli vidékek emberei is felkeresik. Foggia prefektusa biztosítja Rómát, hogy minden tőlük telhetőt megtesznek a rend fenntartása érdekében. Közli továbbá, hogy a rendőrsöt négy újabb rendőrrel erősítették meg, és hogy a kolostor körüli ügyelethez a mezőőrök és tűzoltók szolgálatát is igénybe veszik. A San Giovanni Rotondo-i kapucinusoknál éjjel-nappal őrt áll még néhány fanatikus is, akik meg akarják akadályozni, hogy a stigmatizált barát elmenjen. Márpedig ezt bármelyik pillanatban elrendelheti az egyházi hatóság, amely nem nézi jó szemmel ezt az egész históriát. Az alázatos szerzetesnek otthont adó cella ablakai alatt mindig nagy a mozgolódás még akkor is, mikor a környék az éjszaka nem túl megnyugtató csöndjébe burkolódik.

San Giovanni Rotondo egyik gyakran örködő kőművese elmondja Pio atya „leghűségesebb követőinek”, hogy különös események tanúja volt éjjelkor a barátok kertjében. Megesküszik rá, hogy egy izzó szemű, majomhoz hasonló embert látott repülni a ciprusok csúcsának magasságában, Pio atya cellája irányában. Hozzáteszi még, hogy mikor a barátok megcsendítették a kis templomnak a hajnali ájtatosságra hívó harangját, abban a pillanatban a visszataszító lényt egy tüzes, füstös szakadék nyelte el a bejáratnál szemben.

Miközben odakint élénken tárgyalják az „eset”-et, a Pio atya jelenléte óta kész bolondokházává változott öreg rendház falai között is hasonlóan heves viták dúlnak. Úgy látszik, azok kerekednek felül, akik el akarják távolítani a felfordulás okozóját.

Az orvosi vizsgálatok nem hozták meg a várt eredményt, és a szerzetesek – hosszú habozás után – úgy döntenek, nem adják be a derekukat. A prefektus azt kéri a polgármestertől, rendelettel kötelezze a San Giovanni Rotondóba tartó összes zarándokot, hogy mutassák be a himlő elleni védőoltásról szóló bizonyítványukat. A környéken ugyanis veszélyes himlőjárvány dúl, s egyik pillanatról a másikra tovább terjedhet. Mivel azonban a tífusz is lesben áll, a hatóságok nagyobb elővigyázatosságot javasolnak a vendégfogadóknak, különösképpen pedig az istállóknak, ahol garganoói tartózkodása alatt sok hívő időzik naponta – nagy veszélynek kitéve magát –, mert azt reméli, hogy láthatja, ha csak egy pillanatra is, Pio atyát.

A kolostorban Paolino atyát és három szerzetestársát bízták meg azzal, hogy gyógykezeljék a pietrelcinai kapucinus sebeit. Hálátlan feladat, ám az engedelmesség nevében, melyhez a ferencesek összes családja tarja magát, a testvéreknek el kell fogadniuk – még ha szívükben szeretnék is elkerülni –, hogy a tudománynak, amelyben soha nem hittek, eszközei legyenek. Aztán maga az elöljáró – aki pedig visszautasíthatná – mutat személyesen példát. A kis csoport szóról szóra követi az orvos aggályos előírásait. Két héten keresztül minden reggel lecserélik a kötést, és fertőtlenítik a sebeket.

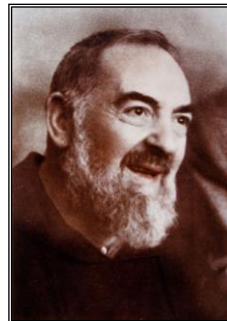
A Csodatévő Szűzanya kolostorának falai közt, a gyanakvó figyelem középpontjában, Szent Ferenc alázatos követője az imádság orvosságát használja, hogy elűzze a bajt. Misztikus és szemlélődő imádság ez, belső gazdagságból fakad, és a külső s belső gondok növekedtével egyre buzgóbbá válik. Pio atya gyakran összezavarodik.

Akkor sem hisz a szemének, mikor néhány ember egyszerű jelként vakító fényt gyújt, hogy szétoszlassa vele azt az árnyfalat, amely látomásában a cellája ajtaján túl emelkedik. Egy megtért bűnös – aki a ferences család minoritái között megnyugvásra lelt, és most egy olyan tudomány meghonosítására tesz kísérletet Olaszországban, amelyre mindenki lenézően vagy inkább bizalmatlanul tekint – elhatározza, hogy Gargano meghódítására indul. Dr. Agostino Gemelli atyának egyéni véleménye van a stigmákról. Mint fennen hirdeti, Isten egyetlen embernek adta meg azt a kiváltságot, hogy testén Krisztus szenvedéseinek jelét viselje, és ez az ember Assisi Szent Ferenc volt. Szerinte minden egyéb csak hisztérikus képzelgés. Ezt bizonyítandó megy el Armida Barellivel együtt a Csodatévő Szűzanya kolostorába, és azt kéri Pio atyától, hogy mutassa meg stigmáit. A válasz elutasító: „Csak abban az esetben tehetem, ha ön rendelkezik a Szent Officium engedélyével.” Mikor Gemelli tovább erősködik, a pietrelcinai szerzetes megjegyzi, hogy az egyházi rendeleteken nincs mit vitatkozni. Sokan bekapcsolódnak a milánói minoriták Pugliába érkezése nyomán kipattant vitába. A Civiltà Cattolica oktalannak nevezi Gemelli atya kezdeményezését. A Pio atyát ápoló Festa doktor keményebben fogalmaz: a ferences pszichológus nem a tudomány mércéje, hanem saját elképzelése szerint akarja megítélni Pio atyát, hiszen a legelemibb pszichológiai vizsgálatoknak sem vethette alá..... (folyt. köv.)

Pio atya gondolatai erre a hónapra...

- Amikor elmegy az ember a Szűzanya egy képe előtt, így kell szólnia: „Köszöntelek, ó Mária! Vidd el Jézushoz köszöntésemet!”
- Mária legyen a csillag, aki megvilágítja utakat, aki megmutatja nektek a biztos utat a Mennyei Atyához. Ő legyen a horgony, amelyhez mind szorosabban kapcsolódtok a próbák idején.
- Ha Jézus megjelenik, mondjatok neki köszönetet, és ha rejtve marad, akkor is. Míndez a szeretetet játéka. A könyörületes és kegyes Szűz esdjen számotokra erőt az Úr kimondhatatlan jóságából, hogy ki tudjátok állni a szeretet próbáit, amelyeket ajándékba kaptatok. Kívánom, hogy Jézussal együtt fölérjete a keresztre, és boldogan kiálthassátok Vele: **„Beteljesedett!”**
- Az ember érző lény. Jézus anyja, Mária is – bár tudta, hogy Fia halálával megváltotta az emberiséget – sírt és szenvedett... és mennyit szenvedett!
- Ne merüljete el annyira Márta tevékenységében, hogy elfelejtséte Mária csendjét vagy lemondását! A Szűz – aki békében végzi mindkét feladatát – álljon előtettek édes és ihlető példaként.
- Gyermekem, te nem tudod, hogy mit terem az engedelmesség. Íme: egy IGEN-ért, egy egyszerű IGEN-ért: „legyen nekem a Te igéd szerint”, hogy meglehessen Isten akarata, Mária a Magasságbeli anyjává lett, szolgálóleánynak vallotta magát, de megőrizte szüzességét, amely kedves volt Istennek éppúgy, mint neki. Azért az IGEN-ért, amelyet a csodálatosan szent Mária mondott ki, a világ megnyerte az üdvösséget, az emberiség megváltott. Tegyük meg mi is mindig Isten akaratát és az Úrnak is mondjunk mindig IGEN-t.
- Szűzanyám, mélyítsd el bennem azt a szerelmet, amely Őerte lángolt szívedben. Bennem, a nyomorultban, aki csodáalom szeplőtelen fogantatásod titkát, és aki égek a vágytól, hogy ezáltal szívem megtisztulhasson és szerethessem az én és a Te Istenedet. Tisztítsd meg elmémet, hogy felemelkedhessen hozzá és szemlélhesse Őt, imádjá és szolgálja lélekben és igazságban. Tisztítsd meg testemet, hogy méltó szentélye lehessen, amely magába tudja fogadni Őt a szentáldozásban.
- Az alázat és a szeretet együtt haladnak. Az egyik dicsőít, a másik szentté tesz. Az alázat és a tisztaság Istenhez emel.
- Ti jól tudjátok, hogy én óhajtom a halált és Isten szeretetét: vagy a halált vagy a szeretetet, hiszen az élet szeretet nélkül rosszabb a halálnál. Ó, gyermekeim, segítsetek nekem! Én meghalok és haláltusát vívok minden pillanatban. Minden álomnak tűnik, és nem tudom, merre bolyongok. Mikor jön el a perc, amikor én is énekelhetem: **„Istenem, ez az én örök nyugalmam az örökkévalóságban?”**
- Láttál már búzamezőt aratás előtt? Megfigyelheted, hogy néhány kalász büszkén, hivalkodóan emelkedik a magasba, mások meg a föld felé hajlanak. Vedd a legmagasabbakat, leghivalkodóbbakat, és meg fogod látni, hogy üresek. A legalacsonyabbak, legalázatosabbak viszont tele vannak búzaszemekkel. Láthatod tehát, hogy milyen üres dolog a hivalkodás.

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/6.

„Az előljáróságba vetett bizalom nem hiányzik”

(Az 1920-as év éppoly nehéznek bizonyult Pio atya életében, mint az előző esztendő. Meg kellett ismételní a kezein megjelent különös sebek vizsgálatát, amelyet 1919-ben dr. Festa és dr. Romenelli professzor, a barlettai civil kórház főorvosa végzett. Közben 1920 áprilisában San Giovanni Rotondóba látogatott a szkeptikus Agostino Gemelli OFM, aki azonban nem vizsgálta meg személyesen a stigmákat.)

Szeretetett atyám!

Jézus legyen kísérője, segítője és vezetője mindig és mindenben!

A kiseded Jézus szent születésének örömteli évfordulóján fogadja jókívánságaimat, hogy mindig jó egészségnek és örök lelki boldogságnak örvendjen!

Ebben lehet összefoglalni kéréseimet, amelyeket a bölcsőben fekvő kiseded Jézus elé terjesztek önért e szent napokban. Bárcsak mind meghallgatásra találna!

Közben ön se szűnjék engem a kiseded Jézusnak ajánlani – s másokat is erre kérni -, hogy mindig az ő akaratát cselekedjem, s az ő isteni tervei teljesejdenek bennem.

A vihar, amelyről élőszóban beszámoltam, egyre erősebben tombol. Az előljáróságba vetett bizalom nem hiányzik, és az engedelmességre irányuló igyekezetem csak növeli a szívemet szaggató tövisek okozta heves fájdalmat.

Atyám, mily siralmas, komor napok tűnnek fel elmémben! Mily nehéz lesz számomra az idei karácsony!

Mindenre kész vagyok, csak Jézus örüljön, és mentse meg a lelkeket, különösen azokat, akiket rám bízott.

A legnagyobb tisztelettel csókolom kezét, és kérem atyai áldását.

Szegény fiacskája,
Pietrelcinai Pio atya

San Giovanni Rotondo, 1920. december 18.